

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 368/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. K., M., zastúpeného advokátom Mgr. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 23 C/303/2003 z 29. marca 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co/247/2012 z 23. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2013 faxom a 7. mája 2013 poštou doručená sťažnosť F. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 C/303/2003 z 29. marca 2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co/247/2012 z 23. januára 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti, z napadnutého rozsudku krajského súdu a príloh ústavný súd zistil nasledujúce skutočnosti:

Sťažovateľ bol účastníkom zmluvy o združení podľa § 829 Občianskeho zákonníka uzatvorenej 1. apríla 1992. Potom, ako účastníci zmluvy o združení rozhodli o jeho zániku a nedošlo k majetkovému vypořádaniu medzi bývalými členmi združenia, sa navrhovateľ návrhom z 22. decembra 2003 domáhal voči sťažovateľovi vypořádania majetku združenia [najmä vecí, ktoré boli v spoluvlastníctve členov združenia (ďalej aj „vecí“)], a to tak, aby hnutelné veci, ktoré sú v držbe navrhovateľa, boli súdnym rozhodnutím prikázané do jeho výlučného vlastníctva a hnutelné veci, ktoré sú v držbe sťažovateľa, boli prikázané do výlučného vlastníctva sťažovateľa a zároveň, aby sťažovateľ bol zaviazaný na zaplatenie ekvivalentu hodnoty majetkového rozdielu navrhovateľovi, keďže mu bol priznaný väčší podiel z majetku, než aký by mu prináležal podľa § 841 Občianskeho zákonníka. Napokon sa navrhovateľ domáhal, aby pohľadávky združenia boli rozhodnutím okresného súdu prikázané do vlastníctva sťažovateľa.

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bolo návrhu navrhovateľa vyhovené. Okresný súd vypořiadal spoluvlastníctvo účastníkov konania tak, že jednotlivé hnutelné veci prikázal do výlučného vlastníctva toho účastníka konania, ktorý mal tú-ktorú vec v držbe po zrušení združenia a ďalej s ňou podnikal, pričom *«pri prikázaní tej-ktorej hnutelnej veci do výlučného vlastníctva jedného z účastníkov konania vychádzal zo skutočnosti, v koho držbe tieto hnutelné veci ostali po združení (zrejme má byť „po zániku“, pozn.) združenia a tento ďalej na nich podnikal, pričom podľa názoru súdu bolo by v rozpore s dobrými mravmi, ak by vypořiadanie hnutelných veci vykonal tým spôsobom (ako to navrhol odporca), že by nariadil ich predaj a výťažok by bol rozdelený rovnakým dielom...»*. Keďže vypořiadanim spoločných vecí ich prikázaním do výlučného

vlastníctva jednotlivých účastníkov konania nadobudol sťažovateľ väčšie hodnoty, ako mu podľa rovného rozdelenia spoločného majetku prislúchali, zaviazal ho okresný súd zaplatiť navrhovateľovi doplatok na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov (v sume 17 486,11 €). Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Krajský súd v napadnutom rozsudku, ktorým prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil, dospel k záveru, že okresný súd v prerokúvanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prerokúvanú vec aj správne právne posúdil. Zároveň krajský súd konštatoval správnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu a v podstatných bodoch naň odkázal.

Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd a v nadväznosti na jeho rozhodnutie aj krajský súd predmetnú vec vyporiadania podielového spoluvlastníctva nesprávne právne vyhodnotili, zaujali právny názor v rozpore s konštantnou judikatúrou a ustanovenia rozhodujúcich právnych predpisov aplikovali na zistený skutkový stav svojvoľne. Závery okresného súdu, ako aj krajského súdu sú podľa sťažovateľa zjavne neodôvodnené a arbitrárne a z hľadiska ústavnosti neudržateľné, čo v konečnom dôsledku svedčí o porušení jeho označených práv.

Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému rozsudku krajského súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uvedenými rozsudkami porušené. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ďalej navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, a to z dôvodu, že sťažovateľ nedisponuje majetkom potrebným na splnenie povinnosti uloženej mu napadnutým rozsudkom krajského súdu.

II.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (IV. ÚS 23/05).

Judikatúra ústavného súdu stabilne pripomína, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v to predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (napr. I. ÚS 214/09). Podľa princípu subsidiarity ústavného súdu vyplývajúceho z poslednej vety čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základného práva napadnutým rozsudkom okresného súdu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania proti tomuto rozsudku.

Ústavný súd z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku okresného súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“; obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Do právomoci ústavného súdu však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z týchto hľadísk preskúmal ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Krajský súd podľa názoru sťažovateľa neuviedol riadne a presvedčivé dôvody, ktoré ho viedli k prijatým záverom, a nevysporiadal sa dostatočným spôsobom s jeho námietkami. Svoj nesúhlas s napadnutým rozsudkom krajského súdu podoprel dvoma námietkami smerujúcimi voči výkladu relevantných ustanovení Občianskeho zákonníka (najmä § 834 a § 841 v spojitosti s § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka) upravujúcich vyporiadanie spoločného majetku po zániku združenia, ku ktorému sa krajský súd priklonil.

Podľa § 834 Občianskeho zákonníka majetok získaný pri výkone spoločnej činnosti sa stáva spoluvlastníctvom všetkých účastníkov.

Podľa § 841 Občianskeho zákonníka pri rozpustení združenia majú účastníci nárok na vrátenie hodnôt poskytnutých na účel združenia a vyporiadajú sa medzi sebou o majetok získaný výkonom spoločnej činnosti združenia spôsobom určeným v zmluve, inak rovným dielom.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov.

Sťažovateľ predovšetkým uvádza, že krajský súd v napadnutom rozsudku pochybil, keď sa stotožnil so záverom okresného súdu, ktorý nevyporiadal podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania nariadením predaja predmetných vecí a rozdelením výtťažku z ich predaja medzi účastníkov, keďže veci, ktoré mu boli prisúdené, nechce. Krajský súd v napadnutom rozsudku (v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu) odobril vyporiadanie podielového spoluvlastníctva okresným súdom podľa návrhu navrhovateľa s tým, že časť hnutelných vecí bola prikázaná napriek sťažovateľovmu nesúhlasu do jeho výlučného vlastníctva. Sťažovateľ sa pritom odvolával na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 1 Cz 71/71), z ktorej má vyplývať zákaz prisúdenia spoločnej veci do výlučného vlastníctva účastníka konania proti jeho vôli. Podľa jeho názoru krajský súd taktiež pochybil, keď uviedol, že sťažovateľ nesprávne identifikoval veci, ktoré nechcel nadobudnúť do vlastníctva.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že určité spoločné veci nechcel nadobudnúť do vlastníctva, krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „*odporca (sťažovateľ, pozn.) bližšie nekonkretizoval, ktorých hnutelných vecí sa to malo týkať. Sám... potvrdil, že si zobral hnutelné veci pod položkami 1. až 10., aj v záverečnej reči navrhoval prikázať do výlučného vlastníctva veci pod položkami 1. až 8. Navyiac, ak... užíval hnutelné veci od mája 2002 do vyhlásenia napadnutého rozsudku, t. j. takmer 10 rokov, potom okresný súd správne a v súlade s hľadiskom účelnosti i s dobrými mravmi prikázal do výlučného vlastníctva... (sťažovateľa, pozn.) hnutelné veci označené pod položkami 1. až 10. napadnutého rozsudku. Bolo by v rozpore s vyššie uvedenými hľadiskami, aby ohľadne hnutelných vecí, ktoré odporca užíval od roku 2002, bol nariadený ich predaj len z toho dôvodu, že odporca už o tieto veci nemá záujem.*“

Z uvedenej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že pre rozhodnutie nebola rozhodujúcou otázka, či sťažovateľ predmetné veci dostatočne identifikoval. Predmetné veci boli sťažovateľovi prikázané na základe jeho vlastného predchádzajúceho konania (po zániku združenia si ich ponechal a nakladal s nimi), ako aj na základe jeho vyjadrení v súdnom konaní (keď navrhol, aby bola väčšina týchto vecí prikázaná do jeho vlastníctva). Krajský súd v napadnutom rozsudku, rovnako ako aj okresný

súd prihliadol na to, že mnohé z vecí mali účastníci konania vo faktickej kontrole a používali ich počas doby približne desať rokov. Krajský súd preto prisvedčil záveru okresného súdu, že nariadenie ich predaja by v danom čase nebolo účelné a efektívne, a preto by takýto výsledok nedával spravodlivý záver o vyporiadaní majetku v podielovom spoluvlastníctve členom združenia.

Podľa názoru ústavného súdu výklad krajského súdu v napadnutom rozsudku (bez ohľadu na to, či ide o jediný možný výklad predmetných ustanovení Občianskeho zákonníka) nepopiera účel a zmysel aplikovaných právnych noriem týkajúcich sa vyporiadania majetku po zániku združenia. Rovnako nemožno považovať právne závery krajského súdu stotožňujúceho sa s odôvodnením prvostupňového rozsudku vo vzťahu k tejto námietke za arbitrárne, resp. za zjavne neodôvodnené. Krajský súd z pohľadu ústavného súdu presvedčivo zdôvodnil, že úvaha okresného súdu v prerokúvanej veci týkajúca sa toho, ako dospel k rozdeleniu spoločných vecí a aj k sume, ktorá bola rozhodujúca pre uloženie povinnosti sťažovateľovi doplatiť druhému účastníkovi to, čo mu po zániku združenia zo spoločného majetku ušlo, nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené. Námietka sťažovateľa, že nechcel nadobudnúť určité veci do vlastníctva, hoci si ich po zániku združenia ponechal, dovoľávajúc sa navyše, aby bola väčšina z nich prikázaná do jeho majetku, sa preto ústavnému súdu javí ako účelová.

Okrem toho sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „*konajúcim súdom*“ aj tým, že „*vyporiadal podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k tejto hnutelnej veci (položka č. 8 tlačiarenský stroj, pozn.) napriek tomu, že v konaní bolo nesporne zistené (odporcom tvrdené a navrhovateľom nerozporované), že predmetná hnutelná vec sa ku dňu rozhodnutia súdu v podielovom spoluvlastníctve účastníkov už nepochádza, pretože bola prevedená na 3. osobu. Napriek uvedenému bolo rozhodnutím určené, že výlučným vlastníkom predmetnej hnutelnej veci je sťažovateľ, pričom bol naviac rozhodnutím súdu zaviazaný za predmetnú hnutelnú vec zaplatiť navrhovateľovi finančné prostriedky na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov. Takéto rozhodnutie súdu nemožno považovať*

za rozhodnutie vydané v konaní, ktoré splňa atribúty spravodlivého súdneho procesu a je v rozpore s akoukoľvek spravodlivosťou a logikou, aby účastník poskytol finančnú náhradu za vec, ktorú takýmto spôsobom do výlučného vlastníctva nadobudnúť nemohol, a teda takéto rozhodnutie je v rozpore s ustanoveniami Ústavy SR, ktoré mu zaručujú právo na súdnu ochranu.“.

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v napadnutom rozsudku síce s uvedenou námietkou sťažovateľa nevysporiadal výslovne, odpoveď na ňu je však v argumentácii krajského súdu obsiahnutá. Prikázanie určitých vecí do vlastníctva bývalým členom združenia slúžilo podľa názoru ústavného súdu v prvom rade na výpočet finančnej sumy, ktorá bola rozhodujúca pre vzájomné majetkové vyporiadanie medzi týmito osobami. Krajský súd si totiž osvojil názor prvostupňového súdu, ktorý rozdelil veci v spoluvlastníctve podľa toho, ako boli po zániku združenia využívané účastníkmi, a na základe porovnania ich finančnej hodnoty zistil, či skutočné rozdelenie užívania vecí zodpovedalo rovnému rozdeleniu majetku. Pre tento právny záver nie je rozhodujúce, či sťažovateľ po zániku združenia spoločnú vec previedol na tretiu osobu, keďže táto vec bola po zániku užívaná sťažovateľom a jej hodnota sa musela prejavíť vo vzájomnom vyporiadaní (hoci ju následne previedol na tretiu osobu). Navyše, z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ navrhoval, aby bol daný predmet (položka č. 8) prikázaný do jeho výlučného vlastníctva.

Z uvedeného možno vyvodíť, že námietka sťažovateľa nemala vplyv na právny záver, ku ktorému dospel krajský súd v napadnutom rozsudku, a preto ani nemôže spochybniť ústavnú konformitu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že v celom rozsahu zotrváva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však

nemusi dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného (prvostupňového, ale aj odvolacieho a dovolacieho) súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010).

Na tomto základe a tiež vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov pri zisťovaní skutkového stavu, ústavný súd dospel k záveru, že právny názor, na ktorom je založený napadnutý rozsudok krajského súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľný, a v okolnostiach danej veci nič nesignalizuje, že by ním mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že krajský súd v napadnutom rozsudku vyslovil právne závery, s ktorými sťažovateľ nesúhlasí, nezakladá bez ďalšieho oprávnenosť sťažnosti a nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (pozri aj IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011).

Ústavný súd s odvolaním sa na tieto skutočnosti a závery pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2013